

вѣжа, нѣ стои му са още да знае какво е Християнството, какви длѣжности му налага вѣрата и човѣщината; а таковато знаане са добива съ книжното учение, що напоява човѣшкия умъ съ истински-християнскии духъ; прави го да разсѣждава наздраво за сичко що е добро и що е зло и насочва го у правия пѣтъ на истината.

За това сѣки баща е длѣженъ да възпита своитѣ рожби въ книжно учение; да задѣга, казвамъ, щото отъ малки да привикватъ на добро и да слушатъ съвѣтитѣ на по-голѣмитѣ и хитри хора, да обикнатъ добродѣтелята, правдата и честносттата. Съ една рѣчь, каквото посадимъ у дѣцата дордѣ сѣ още малки и глушави, такъва плодове ще да бере потомството за подхранване на вѣрата и за сичко що е добро и похвално на човѣщината. Нека бждемъ увѣрени, братия, че длѣжноститѣ на родителитѣ къмъ чедата имъ е голѣма, и че това здание, що са зове училище, трѣбва да е най-свято мѣсто зарадъ насъ; защото дѣцата ако не можатъ да научатъ нищо у бащиниятъ си домъ, а то баремъ въ училището ще са научатъ колко-годѣ за сичко щото имъ трѣбва и какво сѣ длѣжни да правятъ кога порастатъ.

Нека да кажемъ, че възрастний човѣкъ съ незнаянето си, или по друга нѣкоя причина са е вдаль на лешевини; нѣ тогава той не трѣбва да са плаши, като мисли, че му е невъзможно да си отвори пѣтъ къмъ добродѣтелята. Наистина, че навикътъ е лешево нѣщо, и който е привикналъ на коя годѣ погрѣшка, мъчно може да са отучи; нѣ слава Богу, човѣкъ не е